

KARIN PETERS

ONGEWENST KIND

De zakenreisjes van Eric naar Parijs blijken een heel andere achtergrond te hebben dan zijn vrouw Marline ooit had gedacht. Is hun huwelijk daartegen bestand? Eric van Zweden reist regelmatig naar Parijs voor zaken. De laatste maanden is Eric echter veranderd en gedraagt hij zich afstandelijk.

Als hun dochter Lindy een ongeluk krijgt en Marline Eric dringend nodig heeft, kan ze hem meteen bereiken. Thuisgekomen komt het hoge woord eruit: hij heeft een zoon, Enrico, en de moeder van de jongen is ernstig ziek. Enrico komt naar Nederland, maar daarmee is het probleem niet opgelost, integendeel! Een huwelijks crisis is het gevolg.

Proloog

Het was schemerig in het kleine café in het centrum van Parijs. Luciënne haastte zich tussen de tafeltjes door en voorzag het publiek van hun drankjes. Publiek dat vooral bestond uit mannen. Het was al laat en over ongeveer een uur zat haar taak erop. Ze keek nog eens naar de man die alleen aan een tafeltje zat en afwezig in zijn glas tuurde. Hij was geen Fransman, waarschijnlijk een Belg of een Nederlander. Ze vroeg zich af of hij dronken was. Hij had deze avond al heel wat achterovergeslagen, maar het was of het hem niets deed. Hij zag er zo somber uit dat haar blik steeds weer naar hem werd toetrokken. Luciënne stond alleen op de wereld, maar ze had wel oog voor het verdriet van anderen. Deze man had verdriet. En al merkte hij nu blijkbaar weinig van de drank, morgen zou hij doodziek zijn. Toen ze vlak bij zijn tafel was, wenkte hij haar en schoof haar zijn lege glas toe. 'Zou u dat wel doen?' vroeg ze zachtjes. Ze wilde niet dat iemand haar hoorde. Het was natuurlijk volkomen tegen de regels om zoiets te zeggen. Hoe meer er werd gedronken, hoe beter. Wat maakte het de baas uit of er straks iemand laveloos in de goot lag. De man keek haar nu aan. 'Het lijkt me niet verstandig dat u zich daarmee bemoeit,' zei hij in perfect Frans. 'Luciënne.' De stem van haar baas drong tot haar door en ze liep terug naar de bar. 'Breng die kerel zijn drankje,' zei hij kortaf. Dat had ze kunnen weten. Bertrand zag en hoorde alles. 'Hij drinkt cognac,' zei Bertrand die haar bezig zag met een flesje mineraalwater. 'Hij wil er een glas water bij,' antwoordde ze. Niet dat het veel zou uitmaken, dacht ze. Maar die man had iets wat haar raakte. Ze zette het glas cognac voor hem neer, evenals het flesje water met een glas. Hij

keek haar aan. 'Ik weet dat u dit niet hebt besteld,' zei ze snel. Hij antwoordde niet, maar tot haar opluchting zag ze even later dat hij het glas had leeggedronken. De cognac stond nog onaangeroerd. Even later stond hij op en legde wat geld op tafel. Hij bleef even staan tot hij haar blik opving, en wenkte haar. Luciënnes knieën begonnen te trillen. Hij zou toch niet denken dat ze meer wilde alleen omdat ze hem wat aandacht had geschonken? Maar hij gaf haar een enveloppe. 'Voor een extraatje. Ik geef het jou op deze manier, anders moet je het delen met degenen die niet naar mij hebben omgekeken.' Hij glimlachte haar toe en verliet het pand. Ze duwde de enveloppe in haar schortzak en ging door met haar werk. Nog een halfuur, dan zat het er voor vandaag weer op. Maar ze had haar gedachten er niet bij. Opgelucht trok ze even later haar jas aan en ze liep de deur uit. De enveloppe deed ze in haar tas. Ze had er nog niet in gekeken. Later zou ze niet kunnen zeggen waarom ze voortdurend om zich heen keek. Maar ineens zag ze hem staan. Hij leunde met zijn rug tegen de muur van een kleine kerk. Ze aarzelde even, maar liep toen toch naar hem toe. 'Voelt u zich wel goed?' vroeg ze in moeizaam Nederlands. Hij keek verbaasd op. 'In Parijs komen nu eenmaal veel Nederlandse toeristen,' verklaarde ze. 'Dan leer je vanzelf iets van de taal. Waar was u van plan naartoe te gaan?' vroeg ze vervolgens. 'Ik zoek wel een hotel.'

'U kunt met mij meegaan,' stelde ze voor. 'Ik ben getrouwd,' zei hij afwerend. 'Ik wilde u alleen een slaapplek bieden,' zei ze vriendelijk. 'Ik heb ruimte genoeg. En u zult zich ziek gaan voelen. In hotels zijn ze daar niet blij mee. Als u in deze toestand al binnen mag.' De man deed een stap naar haar toe en wankelde even. Hij greep haar toegestoken

hand en zo liepen ze de straat uit. Hand in hand. Het was slechts een paar minuten lopen vanaf het metrostation. Maar het was ver genoeg voor hen beiden. Voor Luciënne omdat ze de hele dag had gelopen en gestaan. Voor de man omdat de alcohol blijkbaar naar zijn benen zakte.

Luciënne bewoonde een eenvoudig appartement in een van de buitenwijken van Parijs. Het was gezellig en smaakvol ingericht. Ze wees de man een gemakkelijke stoel en ging koffiezetten. ‘Ik weet inmiddels dat je Luciënne heet,’ zei haar gast. ‘Mijn naam is Eric. Ik ben enkele dagen in Parijs met een paar collega’s. Ik ben makelaar.’

‘En toen had je genoeg van de mensen met wie je was en ging er alleen op uit,’ veronderstelde ze. ‘Ik wilde inderdaad alleen zijn.’

‘Zullen ze je niet missen?’

‘Mogelijk. Het is vooral vervelend als mijn vrouw naar ons hotel belt. Maar ik denk niet dat ze dat zal doen.’ Luciënne zette de koffie voor hem neer. Eric dacht dat ze nu wel zou vragen wat er aan de hand was. Waarom hij zijn best had gedaan om dronken te worden. Maar ze vroeg niets. Eric roerde zwijgend in zijn koffie. Wat als Marline werkelijk naar zijn hotel belde? Waar was hij mee bezig? Zette hij zijn huwelijk op het spel? Dat was niet wat hij wilde, hoeveel pijn Marline hem ook had gedaan. Ze had hem diep gekwetst. ‘Ik zal een bed voor je opmaken,’ zei Luciënne. ‘Neem je vaker mannen mee naar huis?’ vroeg Eric, maar hij verontschuldigde zich daarna direct. ‘Sorry, dat had ik niet mogen vragen.’

‘Ik neem nooit een man mee naar huis,’ was het kalme antwoord. ‘Ik vroeg je mee omdat ik bang was dat je op straat ziek zou worden. Je ziet er rijk uit. Men zou je dan gemakkelijk kunnen beroven.’

‘Jij bent dus een engel op mijn pad. Zoiets zegt je naam ook al. “Zij die licht brengt”.’ Ze glimlachte, maar ging er niet op in. Eric viel bijna in slaap en ze wees hem het kamertje en de douche. Hij sliep enkele uren, maar werd toen wakker van zijn eigen gekreun. Even later stond Luciënne bij zijn bed met een glas water en een pijnstillertablet. ‘Hoofdpijn zeker,’ veronderstelde ze. ‘Ik zou graag met je willen praten,’ zei Eric. Ze knikte. ‘Kom maar naar mijn kamer. Mijn bed is breder.’ En zo gebeurde toch wat hij niet had gewild en waar hij zich later diep voor schaamde. Luciënne troostte hem op haar manier. Misschien de enige troost die ze hem op dat moment kon bieden. Hij ging de volgende dag terug, maar niet voor hij met haar had gepraat. Hij vertelde haar over zijn huwelijk. En over wat er gebeurd was waardoor hij zo van slag was. Hij zei haar ook dat hij niet terug zou komen. Luciënne eiste niets van hem. Ze begreep dat ze hem warmte en troost had kunnen geven. Ze wist ook dat ze hem niet zou vergeten. Eric ging terug naar Nederland. Maar toen hij enkele weken later een telefoontje uit Parijs kreeg, wist hij dat dit hoofdstuk niet was afgesloten. Hij kón die deur niet voorgoed sluiten. Hij kon Luciënne onmogelijk in de steek laten. Toen er enkele jaren later opnieuw een alarmerend telefoontje uit Parijs kwam, werd de zaak gecompliceerder. Maar Eric wilde zijn verantwoordelijkheid niet ontlopen. Zo leefde hij met een geheim. Een geheim dat niet lang meer verborgen kon blijven.

1

‘Ma-am, mamma.’ Het geluid van Joris’ stem klonk door het hele huis. Marline wierp nog een laatste blik in de spiegel en opende daarna de deur van haar kamer. ‘Schreeuw niet zo. Wat is er?’

‘Waar is mijn sporttas?’

‘Waar je hem het laatst hebt neergegoid,’ klonk het geïrriteerd van beneden. Marline fronste. Eric werd gestoord bij het lezen van zijn krant, en dat was wel het laatste wat je tegenwoordig moest doen. Ze haastte zich de trap af, struikelde onderaan bijna over Joris’ sporttas. ‘Joris. Hier!’ Het klonk boos en Eric verscheen nu in de gang. ‘Is het nodig dat jul- lie met z’n allen zo schreeuwen?’

‘Je doet of je tachtig bent.’ Marline zweeg toen ze Joris boven aan de trap zag verschij- nen. Het was beter eventuele kritiek op zijn vader niet zo openlijk te uiten. Joris was elf jaar en op een leeftijd dat hij bepaalde dingen snel overnam. Eric kwam nu de gang in. ‘Zorg dat Lindy ook beneden komt,’ zei hij kortaf. Marline keek hem aan en ontmoette zijn boze blik. Ze schrok haast van die blik. Niet alleen boos, maar heel erg afstandelijk. Een onbehaaglijk gevoel overviel haar. De laatste tijd keek hij haar vaak zo aan, alsof ze hem voortdurend irriteerde. Ze liep de trap weer op om hun dertienjarige dochter te waar- schuwen. Deze stond voor de grote spiegel zichzelf met een ontevreden gezicht te bestu- deren, ‘Kom, het is tijd. Je bent mooi ge- noeg,’ zei haar moeder. ‘Mam! Heb je die pukkel gezien?’

‘Nee, maar ik heb mijn leesbril niet op.’ Mar- line bestudeerde het gave gezichtje van haar dochter en glimlachte haar toe. ‘Kom nou maar, pappa wacht.’

‘Is hij weer sjaggle?’

‘Hij heeft haast,’ vergoelijkte Marline. ‘Wan- neer níét. Ik ga even een ander shirt aantrek- ken.’ Marline slaakte een lichte zucht, maar zei verder niets meer. Het zou toch niet hel- pen. Er waren trouwens belangrijker zaken om over te discussiëren. Beneden zaten Eric en hun zoon aan tafel en ze waren zo te zien bijna klaar met hun ontbijt. ‘Je had wel even kunnen wachten,’ mopperde Marline. ‘Op jul- lie is niet te wachten.’ Eric stond op. ‘Tot van- avond.’ Hij gaf haar zelfs geen kus. Nu moest Marline toegeven dat die kus de laatste tijd ook niet meer was dan een plichtmatige zoen op haar wang. Maar toch wees het er naar haar gevoel op dat Eric haar even niet kon pruimen. Daar moest toch meer achter zitten dan z’n gebruikelijke irritatie. Ze hadden ook veel te weinig tijd voor elkaar, dacht ze toen ze eenmaal in de auto zat op weg naar haar werk. Zij werkte slechts drie dagen per week, maar vergaderingen en werkoverleg slokten ook veel tijd op. Plus de ouderavonden op school. Daarbij was ze nog één keer per week overblijfmoeder en zat ze in de ouderraad. Eric was zelf ook veel weg ’s avonds. Ze kreeg het plotseling warm. Ze waren bezig met allerlei zaken, maar niet met elkaar. Waarom had ze nu sterk de indruk dat Eric dat laatste ook helemaal niet belangrijk vond? Terwijl ze de laan uit reed en links en rechts keek voor ze zich in het verkeer voegde, voelde ze haar handen zich klam om het stuur klemmen. Ze maakte zich nu erg zenuwachtig en dat kende ze niet van zichzelf. Er moest iets gebeuren. Misschien zou het goed zijn als ze in therapie gingen. Ze moest er met Eric over praten. Daar zag ze al bij voorbaat tegen op. Eric vond dat onzin, dat wist ze haast zeker. Ze zou hem er bij wijze van spreken aan zijn haren naartoe moeten slepen, en daar had zij echt geen zin in. Even later reed ze het

parkeerterrein op. Een groot bord vertelde dat ze bij het medisch kinderdagverblijf was aangekomen. Ze werkte daar als psycholoog. Haar eigen huwelijk kon ze echter niet redden. Waarom dacht ze dit? Er was toch niets mis met haar huwelijk? Momenteel ging alles juist naar wens. Ze bewoonden een mooi huis in een rijke buurt. Ze waren jong en gezond, en ze hadden twee intelligente kinderen. Er kon ook met kinderen zo veel misgaan. Dat kwam ze op haar werk dagelijks tegen. Ze moest zichzelf echter bekennen dat ze daar niet veel bij stilstond. Ze raasde maar door, altijd druk, geen tijd voor bezinning. Ze wist heus wel dat zij wat dat betreft geen uitzondering waren. Maar dat was natuurlijk geen excuus. Ze stapte uit, sloot haar auto af en liep met snelle passen naar de brede draai-deur. Ja, ze moest met Eric praten, echt praten. Het was toch wel een teken aan de wand dat ze zich nu al afvroeg hoe te beginnen.

De dag verliep erg druk voor Marline. Er waren twee nieuwe patiëntjes, van wie de een weigerde ook maar één woord te zeggen. Op het laatst kon ze maar net het fotolijstje ontwijken dat het kind haar naar het hoofd smeede. De foto van Eric en de kinderen. Een afbeelding waar ze alle drie vrolijk en ontspannen op stonden. Werktuiglijk raapte ze het lijstje op. Wonder boven wonder was het niet gebroken. Eric zag er heel anders uit dan de laatste tijd het geval was. 'Sinds mijn man is vertrokken, is er helemaal geen land meer met hem te bezeilen,' zei de moeder. 'Uw man is weg?' vroeg Marline haast automatisch. 'Hij vond een jonge vrouw, veel mooier dan ik. En het kind wilde hij er niet bij hebben.' De moeder knikte naar haar zoon die naar zijn schoenen staarde. Marline had medelijden met het kind. Het moest hem ook duidelijk zijn dat niemand

hem wilde hebben. Het was te gemakkelijk om de schuld alleen bij de vader te leggen. Nadat het gesprek was afgelopen en er een nieuwe afspraak was gemaakt, zo mogelijk met de vader erbij, sloot Marline haar bureau af. Ze bleef nog een moment zitten. Als de vader zo ongeïnteresseerd was als zijn vrouw beweerde, zou hij natuurlijk niet meekomen. Meestal waren het toch de mannen die vreemdgingen. Ze wilde haar tas pakken, maar bleef halverwege steken door een verontrustende gedachte. Zou Eric...? Nee, dat kon ze niet geloven. Maar waarom eigenlijk niet? Eric zag er goed uit, hij was net veertig en hij verdiende een riant salaris. Genoeg om er een vriendin bij te hebben zonder zijn eigen vrouw tekort te doen. In gedachten verzonken verzette ze haar stoel en stond even voor het raam. Beneden was een drukke straat, maar binnen een halfuur zou ze de drukte achter zich hebben gelaten en kwam ze weer in de rustige, chique buurt waar ze woonden in een vrijstaande bungalow met een grote tuin. Dat alles zou Eric toch nooit op het spel zetten voor een andere vrouw? Ze wierp nog een blik in de straat. Hoelang was het geleden dat Eric beneden op haar wachtte? Ze zou nu hoogst verbaasd zijn als hij daar stond. Even later sloot ze de deur achter zich. Ze moesten met elkaar praten. Misschien was het een goed idee om samen een weekend weg te gaan. Haar moeder zou vast wel op de kinderen willen passen. Samen een weekend weg, peinsde ze toen ze in de auto zat. Ze zouden gewoon weer aan elkaar moeten wennen. Het was zo lang geleden dat ze echt samen waren. Ze remde heftig voor een verkeerslicht. Als ze zo doorging was een gesprek straks helemaal niet meer nodig, dacht ze ironisch. Wat later reed ze de auto de garage in. Morgen was haar vrije dag. Ze was van plan haar

vriendin op te zoeken. Brigit was ziek, maar wat haar precies mankeerde was niet erg duidelijk. Ze had al veel onderzoeken achter de rug, maar er was nog niets uitgekomen. Men sprak over een psychische oorzaak voor haar kwalen. Haar extreme vermoeidheid, gebrek aan energie, en vooral ook haar depressiviteit wezen in die richting. Marline vond het moeilijk om hiermee om te gaan. Ze mankeerde zelf nooit iets. Eric beweerde dat Brigit zichzelf ziek maakte door nergens anders mee bezig te zijn dan met zichzelf, maar Marline durfde zo'n scherp oordeel niet te geven. Brigit was zéker ook met anderen bezig. Ze hield Marline regelmatig op de hoogte van nieuwtjes uit hun gezamenlijke kennissenkring. Ze opende de voordeur. Het eerste dat ze zag was de sporttas van Joris. Ze pakte hem op en legde hem uit het zicht onder de kapstok. Eric moest geen reden hebben om zich te ergeren. Hoewel daar soms geen reden voor nodig was. 'Mam!' Lindy kwam de trap af stuiven, scheen toen te bedenken dat ze geen kind meer was en kwam rustiger de keuken in. 'Er is een schoolfeest, volgende week vrijdag. Ik moet iets nieuws hebben.'

'Mág ik iets nieuws,' verbeterde haar moeder automatisch. 'Nú al een schoolfeest? Het is pas eind september. Jullie zijn net begonnen.' 'Het is om elkaar beter te leren kennen.' Marline knikte. Daar ging haar vrije middag. Als ze met Lindy ging winkelen, was ze niet in een halfuurtje klaar, dat wist ze uit ervaring. 'Kun je volgende week maandag?' Lindy keek haar hoopvol aan. Haar moeder zou geen nee zeggen, daarvan was ze overtuigd. Maar het was zo veel gemakkelijker als het zonder al te veel protesten ging. Marline was eigenlijk van plan Brigit te vragen met haar mee de stad in te gaan. Haar vriendin had zo weinig afleiding. 'Toe nou, mam,' drong Lindy aan.

'Volgend jaar doe ik zulke dingen alleen.' Die kans zat erin, dacht Marline. De tijd ging zo snel, nog even en haar dochter was volwassen. 'Goed dan,' gaf ze toe. Brigit zou toch geweigerd hebben, stelde ze zichzelf gerust. Marline begon aan de voorbereidingen voor de maaltijd. Ze maakte een simpele zuurkoolshotel. Voor culinaire hoogstandjes moest je niet bij haar zijn. Het leven was al druk en ingewikkeld genoeg zonder dat ze zich als een soort chefkok ging gedragen. Daar kwam bij dat ze dit alle vier graag lustten. Eric was tot haar opluchting op tijd thuis. Het gebeurde geregeld dat hij belde dat hij later kwam. Hij was in een opgewekte stemming en even dacht Marline dat ze zich alles maar verbeeld had. Na het eten verdween hij echter onmiddellijk naar zijn kamer, mompelend dat hij nog een en ander moest voorbereiden op de computer. Toch dacht Marline dat ze niet alles op zijn beloop kon laten. Ze moest nú doorzetten en met hem praten. Ze ruimde de vaatwasser in en ging daarna in de sfeervolle kamer zitten. Na enige aarzeling stak ze de open haard aan. Het was nog geen oktober, maar de avonden waren al kil en het vuur gaf zo veel gezelligheid. De kinderen maakten boven hun huiswerk. Ze zouden voor de thee naar beneden komen en dan zou Eric zich ook laten zien. Waarna de kinderen naar bed gingen en zij en Eric nog wat tijd voor zichzelf hadden. Althans, zo was het tot voor kort. Maar de laatste tijd ging hij vaak met zijn kop thee naar zijn kamer om het een en ander af te maken, zoals hij zei. Vastberaden stond Marline op, maar even later stond ze voor zijn deur toch weer te aarzelen. Ze gedroeg zich of ze bij haar vader op het matje werd geroepen, zoals dat vroeger weleens gebeurd was. 'Daarom ben je zo'n braaf meisje geworden,' plaagde Eric haar weleens. Maar plagen deed

hij ook niet meer. Misschien had hij een of andere enge ziekte en wilde hij er niet over praten, schoot haar opeens in gedachten. Resoluut opende ze nu de deur. De computer stond aan, maar Eric zat niet achter zijn bureau. Hij zat in zijn relaxstoel en rookte. Dit verbaasde haar zo dat ze hem bleef aankijken. Maar Eric toonde zich minstens zo verbaasd. Zijn 'Wat kom je doen?' en Marlines 'Sinds wanneer rook jij?' kwamen tegelijkertijd. 'Is het al tijd voor thee?' vroeg hij zijn sigaret uitdrukkelijk. 'Ik wilde met je praten,' zei Marline. 'Praten,' herhaalde hij langzaam, alsof dit een woord was dat hij niet kende. Marline trok een stoel bij en ging tegenover hem zitten. Aan zijn gezicht zag ze dat dit hem niet beviel, maar ze besloot zich er niets van aan te trekken. 'Eric, we zijn in rap tempo uit elkaar aan het groeien. Het gaat niet goed met ons. Ik wil weten wat er is.'

'Er is niets. Ik heb het gewoon druk. We zijn de leeftijd toch wel te boven dat we steeds bij elkaar op schoot willen zitten.' Dit was in Marlines ogen een onzinnige opmerking en ze ging er dan ook niet op in. 'Je praat nauwelijks meer tegen mij,' zei ze in plaats daarvan. 'Er zijn wat problemen op het werk.'

'Waarom vertel je mij daar niets van?'

'Wat zou dat aan de zaak veranderen?'

'Ik ben je vrouw,' herinnerde ze hem. 'Misschien moeten we eens een weekend samen weg gaan,' opperde ze toen. 'Daar kan op dit moment geen sprake van zijn. Volgend weekend moet ik trouwens naar Parijs.'

'Neem me met je mee.'

'Dat kan niet, Marline. Niemand neemt zijn vrouw mee.' Met een moedeloos gebaar stond Marline op. 'Ik krijg geen contact met je. Heb je soms een ander?' Het was eruit. Hij lachte hard. 'Doe niet zo belachelijk. Waar zou ik de tijd vandaan moeten halen? Er is nauwelijks

tijd om met j^óu te praten. Laten we thee gaan drinken. En haal je alsjeblieft niets in je hoofd, het zal binnenkort wel beter gaan.' Marline zei niets meer. Maar dat er iets was wat hem dwarszat, daar was ze zeker van.

De volgende morgen bij het ontbijt zei Lindy plotseling: 'Kims vader hoeft niet meer naar zijn werk.' Ze keek naar Eric, die na een haastige kop koffie alweer bezig was zijn jas aan te trekken. 'Ik denk dat de vader van Kim dat niet zo leuk vindt,' antwoordde hij kortaf. 'Is hij ontslagen?' vroeg Marline verschrikt. Kim was een schoolvriendinnetje van Lindy. Ze woonde vlak bij hen in de buurt. Haar vader werkte bij een grote autodealer als verkoop-leider. Aan ontslag zou je bij hem toch niet denken. Ze voelde dat Eric naar haar keek. 'Het is je toch niet ontgaan dat we een crisis hebben?' vroeg hij ironisch. 'Word jij ook ontslagen?' vroeg Joris rechtstreeks. 'Daar is op dit moment geen sprake van. Maar wat niet is kan komen.' Met een handgebaar dat waarschijnlijk een groet moest betekenen, verdween hij. Was dát wat hem dwarszat? vroeg Marline zich af. Tenslotte ging het in de makelaarswereld ook niet echt goed. Eric zat soms ook in de verkoop van huizen en dat ging ronduit slecht. 'Ik heb vanmorgen een paar tussenuren,' zei Lindy toen, 'zullen we dan naar de stad gaan?' Marline dacht even na. Het was misschien wel een goed idee, dan kon ze in de middag toch naar Brigit. Want ondanks haar eigen problemen had Brigit toch meestal wel aandacht voor die van anderen. En Marline wilde met iemand praten. Het winkelen met Lindy verliep niet erg soepel. Marline wist dat zijzelf daar de oorzaak van was. Haar gedachten waren er niet echt bij. Daarbij irriteerde het haar dat Lindy met het grootste gemak de duurste kleding uit de

rekken haalde. ‘Het is maar voor één avond. We hoeven niet met geld te smijten,’ zei ze. ‘Dat zeg je anders nooit,’ mopperde haar dochter. ‘Denk je dat Kim zo’n dure jurk gaat kopen?’ Marline had onmiddellijk spijt van haar opmerking toen ze Lindy’s gezicht zag. ‘Wordt pappa ook ontslagen?’ riep haar dochter zo hard dat de mensen naar haar keken. ‘Natuurlijk niet. Maar je kunt wel een beetje nadenken bij wat je koopt.’

‘Er zijn veel mensen die dat moeten, meisje,’ zei een oudere vrouw in het voorbijgaan. Lindy keek haar boos na. ‘Mag ik die jurk nou of niet?’ Marline wist dat de stemming nu bedorven was, maar zei niettemin: ‘Kijk nog eens wat verder.’ Uiteindelijk slaagden ze een stuk voordeliger. Marline zag wel dat Lindy de jurk erg leuk vond. Ze zei echter: ‘Als ze maar niet vragen hoe duur hij was en waar ik deze heb gekocht.’ Marline ging er niet op in. Haar dochter keek soms neer op mensen die het minder hadden. Marline vond dit vervelend, maar in de buurt waar zij woonden leek dat bijna iets vanzelfsprekends. Toen ze samen gingen theedrinken klaarde de stemming weer wat op. Toen Lindy vroeg: ‘Denk je echt dat pappa wordt ontslagen?’ schudde Marline het hoofd. ‘Ik heb dat geen moment gedacht, maar hij heeft het wel erg druk, we moeten daar eens over praten.’ Lindy keek uit het raam, haar gezichtje stond peinzend. Moest ze mamma vertellen dat ze pappa had gezien? Maar ze was er niet zeker van. Hij was samen met een vrouw die bij hem op kantoor werkte. Dat hoefde dus niets te betekenen. Als ze het mamma vertelde, zouden pappa en zij misschien ruzie krijgen. ‘Denk je eraan hoe mooi je op het bal zult zijn?’ plaagde haar moeder. ‘De pukkel is nog niet weg,’ zei Lindy. ‘Nou, als er iemand een vergrootglas bij zich heeft, zullen ze om de beurt

willen kijken, denk je ook niet?’ spotte Marline. Maar haar dochter kon deze opmerking kennelijk niet waarderen. ‘Kom, we gaan een bloemetje kopen voor Brigit,’ begon Marline over iets anders. ‘Is die nog steeds ziek?’ vroeg Lindy op een toon of ziekte iets minderwaardigs was. ‘Jammer genoeg wel. Ze hebben het nu over een burn-out.’

‘Werkt ze zo hard?’

‘Dat zal het niet alleen zijn. Kom, we gaan.’ Ze wilde niet met haar dochter de problemen van Brigit bespreken, temeer daar ze zelf ook niet volledig op de hoogte was. Marline was de tafel aan het dekken toen Eric belde, maar het was Lindy die de telefoon aannam. Toen Marline haar hoorde zeggen: ‘Pappa, alwéér?’ wist ze al hoe laat het was. ‘Wil je mamma hebben? Oké, ik zal het tegen haar zeggen. Je bent nooit meer thuis. Ja, tot morgen.’ Marline keek haar dochter aan, maar zei niets. Dat hoefde ook niet, want Lindy barstte al los: ‘Komt hij wéér niet thuis. Waar heeft hij het toch zo druk mee. Zegt hij: “Omdat ik zo hard werk, kreeg jij die laptop.” Dat is toch een flauwe smoes. Ik heb liever mijn vader. We zijn haast nooit meer allemaal samen.’

‘Nou, dat is een beetje overdreven,’ suste Marline. ‘Waarom vraag je hem niet wat hij uitvoert?’ vroeg Lindy scherp. ‘Wat hij uitvoert? Volgens hem is het enorm druk en zijn er vaak vergaderingen ’s avonds.’ Marline ontweek de doordringende blik van haar dochter. ‘Denk je dat hij een ander heeft?’ vroeg deze. ‘Natuurlijk niet.’

‘Wie heeft er een ander?’ Joris kwam op dat moment binnen. De dagen dat Marline thuis was, kwam hij tussen de middag thuis eten. ‘We hebben het over pappa,’ antwoordde Lindy ‘Pappa? Een andere vrouw? Nee, dat zou hij nooit doen.’ Marline wierp hem een dankbare blik toe. Hij vertrouwde zijn vader

blindelings. ‘Tims vader gaat wél met een ander,’ zei Joris toen. ‘Tim krijgt nu ook een kamer bij zijn vader. En een eigen televisie en een computer. En hij mag mee met vakantie. Maar ik geloof niet dat hij alles zo leuk vindt. Zou jij... stel dat pappa...’

‘Hou toch je kop,’ viel Lindy uit. ‘Ophouden jullie allebei. Pappa is gewoon aan het werk. Dat zei hij immers, Lindy.’

‘Ja, maar dat zeggen ze toch altijd. En Simone zei: vrouwen zijn zo dom. Die trappen er altijd in.’ Simones ouders waren gescheiden. Marline zuchtte. ‘Hebben jullie nu echt geen ander onderwerp om te bespreken?’

‘Ja, mijn wiskunderepetitie. Ik heb een onvoldoende. Ik had pappa willen vragen mij te helpen.’ En zo kwam ze weer bij haar vader terecht, dacht Lindy ongelukkig.

Marline ging die middag naar Brigit. Ze kende haar al jaren. Haar vriendin had een heel ander leven dan zijzelf. Ze woonde sinds haar scheiding, enkele jaren geleden, alleen. Haar Marokkaanse echtgenoot was na een vakantie in zijn geboorteland niet meer teruggekomen. Zelfs de scheidingspapieren had hij opgestuurd. Dat kon natuurlijk heel goed de reden zijn dat het niet echt goed ging met Brigit. Kinderen waren er nooit gekomen en Marline had de indruk dat dat feit toch wel erg zwaar woog, vooral bij Hassan. Marline dacht bij zichzelf dat Brigit waarschijnlijk niet zat te wachten om de problemen van haar vriendin aan te horen. Aan de andere kant had zijzelf ook al heel vaak een luisterend oor geboden. Daar waren ze toch vriendinnen voor. Brigits ouders hadden haar echtgenoot maar moeilijk geaccepteerd. En nu ze weer alleen was, waren ze zo overduidelijk opgelucht dat Brigit hen voorlopig niet meer wilde zien. Marlines ouders waren geregeld in het

buitenland. Ze genoten van hun geld en vrije tijd. Dus wat bleef er meer over dan een vertrouwde vriendin? Brigit bewoonde een ruime eengezinswoning. Financieel kon ze zich best redden, haar baan bij een grote verzekeringsmaatschappij betaalde goed. Maar Marline vroeg zich weleens af hoelang zij haar nog zouden doorbetalen, ze was nu al maanden thuis. Maar ze durfde Brigit er niet naar te vragen. Sinds Brigit alleen woonde, had Marline een sleutel en ze liet zichzelf binnen. Haar vriendin lag op de bank, gekleed in een oud joggingpak. Marline voelde zich ineens niet op haar gemak in haar dure jeans en het leren jasje. Haar naaldhakken tikten op de laminaatvloer. Waarom verzorgde Brigit zich zo slecht, dacht ze geërgerd. Ze ging naast haar op de bank zitten. ‘We hadden een afspraak om in de stad iets te gaan drinken,’ zei ze tamelijk kortaf. ‘Ik zie het niet zitten.’

‘O, Brigit.’ De ander kwam wat overeind. ‘Heb je iets nodig? Bijvoorbeeld kleren?’ vroeg ze met een blik op Marlines keurige outfit. ‘We hoeven niet te winkelen. Gewoon maar voor de gezelligheid. Maar goed, als je liever hier blijft... Zal ik koffiezetten?’

‘Oké.’ Marline verdween naar de keuken. Ze wilde Brigit niet onder druk zetten. Zij kon tenslotte niet beoordelen hoe ziek haar vriendin zich voelde. Toen ze met de koffie de kamer in kwam had Brigit haar haren opgestoken en wat lippenstift opgedaan. ‘Alles goed bij jullie?’ vroeg ze. Marline aarzelde. ‘Dat weet ik niet zeker.’

‘Toch geen ernstige dingen?’

‘We leven nog,’ zei Marline ironisch. ‘En je hebt een goede baan en een mooi huis, een aardige man en twee gezonde kinderen. Tel je zegeningen, zou ik zeggen.’

‘Je kijkt er maar bovenop. Er is iets met Eric.’
‘Hoezo? Heeft hij een ander?’

‘Hij zegt van niet.’

‘En waarom ben jij daar dan toch onzeker over? In mijn ogen is er voor Eric maar één persoon belangrijk en dat ben jij.’

‘Hij is bijna elke avond laat thuis. Hij heeft nauwelijks aandacht voor mij en de kinderen.’

‘Je bent verwend, Marline. Misschien zijn er wat problemen op zijn werk. De kredietcrisis wordt overal gevoeld. Ik bijvoorbeeld ben ontslagen.’ Marline zette haar koffie neer. ‘Hoe kunnen ze dat doen? Je bent ziek!’

‘Daarom juist. Ik ben gekeurd en volgens die arts kan ik werken, wat niet zo is.’

‘Je zult een advocaat moeten raadplegen. Volgens mij kan dat niet zomaar. Misschien kan Eric je helpen.’

‘Is hij dan advocaat?’

‘Hij weet best wel wat van dit soort zaken,’ zei Marline, een beetje beledigd door Brigits neerbuigende toon. ‘Ze kunnen niets lichamelijks vinden, Marline. Dus ik sta wel erg zwak.’

‘Misschien moet je dan toch proberen te werken,’ opperde Marline voorzichtig. ‘Begin jij nu ook al! Ik weet heus wel dat het voor een deel psychisch is, maar daarom is het nog niet simpel op te lossen.’

‘Gaat het om Hassan?’

‘Als ik kinderen had gekregen, zou alles anders zijn. Weet je dat ik aan een spermadonor denk?’ Marline bleef haar aankijken. ‘Je zou er wel alleen voor staan,’ zei ze voorzichtig. ‘Nou en? Er zijn zo veel alleenstaande moeders.’

‘Jij bent ziek, Brigit. Ik wist trouwens niet dat dit voor jou nog zo belangrijk was.’

‘Nee, dat komt omdat je alleen met jezelf bezig bent en met je eigen comfortabele leventje. Jij hebt gemakkelijk praten.’

‘Nou, wat let je,’ zei Marline, die boos begon te worden. ‘Als dat de oplossing is van je

problemen, ga er dan voor. Je bent vijfendertig, dus het kan nog.’

‘Ik heb aan Eric gedacht.’ Door deze opmerking schoot Marline overeind. ‘Eric? Hoe had jij je dat dan voorgesteld? Ik geloof niet dat ik daar achter kan staan.’ Marline vroeg zich af of Brigit haar alleen op stang wilde jagen. Zij kon dit toch niet serieus menen? ‘Het gaat er niet om wat jij ervan vindt. Ik hoef niet met Eric naar bed. Er zijn andere mogelijkheden.’ ‘Daar ben ik van op de hoogte. Maar waarom zou je een kind van Eric willen? Waarom juist hij?’

‘Omdat ik hem goed ken. Hij is aardig en intelligent. Hij ziet er goed uit. Jullie wonen bij mij in de buurt. Ik zou hem af en toe om raad kunnen vragen bij de opvoeding.’

‘Ben je echt serieus van plan hem dit te vragen?’

‘Ik denk er wél over. Maar als jij het niet goedvindt, zal Eric misschien alleen al om die reden weigeren, dus het valt me tegen dat jij zo negatief reageert. Maar zou je er met Eric over willen praten?’ Marline dacht dat dit wel het laatste onderwerp was waar ze op dit moment met Eric over wilde praten. ‘Het is op dit moment wat moeilijk om met Eric een gesprek te beginnen, dus ik kan je niets beloven.’ Marline stond op. Ze kreeg het ineens benauwd in de niet al te ruime kamer met Brigit die iets onmogelijks van haar verwachtte. ‘Ik dacht dat jullie de eersten waren die ik het zou kunnen vragen,’ zei Brigit. ‘We zijn al jaren vriendinnen, Line. Ik heb er ook aan gedacht om jou te vragen draagmoeder te zijn, maar ik wil zelf zo graag een zwangerschap meemaken. Als dat zou kunnen. Ik denk dat onze kinderloosheid aan Hassan lag, al zou hij dat nooit toegeven.’

‘Ik zou dat laatste ook absoluut geweigerd hebben,’ zei Marline. ‘Zwanger zijn, een kind

krijgen voor iemand anders... Jij denkt er wel heel gemakkelijk over.' Ze keek naar haar vriendin alsof ze haar voor het eerst zag. 'Het lijkt of ik je helemaal niet ken,' zei ze langzaam. 'Dat is waarschijnlijk ook zo. Wij staan zo ver van elkaar af. Jij moet er niet aan denken dat je goedgeordende leventje op zijn kop komt te staan. En je hebt nooit gezien hoe moeilijk ik het had.' Marline liep nu naar de deur. 'Ik weet niet wat er ineens tussen ons is gekomen, maar het lijkt me beter dat we dit gesprek nu even stopzetten.' Brigit zei niets en met een onbehaaglijk gevoel stapte Marline even later in de auto. Ze voelde zich schuldig, en dat was absurd. Kon zij het helpen dat ze financieel geen problemen had? Was het haar verdienste dat ze twee gezonde kinderen had? En een stabiel huwelijk, althans, dat hoopte ze. Ze was opeens nergens meer zeker van. Ze moest hier echt met Eric over praten. In deze toestand was haar vriendin in staat Eric te bellen en hem haar verzoek voor te leggen. Natuurlijk zou ze niet met hem naar bed gaan. Maar ook als ze voor een andere oplossing koos met Eric als donor, zou ze Eric's kind dragen. En dat zou zij, Marline, haar nooit kunnen vergeven. En Eric waarschijnlijk ook niet. Hij zou zich verantwoordelijk voelen voor het kind. Ze was er ineens niet meer zeker van dat Eric een dergelijk verzoek van Brigit zou weigeren. Ze dacht aan vijf jaar geleden. Haar eigen onverwachte en zeker niet geplande zwangerschap. Een zwangerschap die ze zonder Eric's medeweten had laten afbreken. Marline reed haar auto naar een parkeerhaven en stopte. Het zweet brak haar aan alle kanten uit als ze daaraan terugdacht. Wat was Eric woedend geweest. Het was een wonder dat hun huwelijk die storm had doorstaan. Als ze met hem over Brigits wens sprak, zou alles ongetwijfeld weer

boven komen. Maar misschien had haar vriendin hem al gepolst en was hij daarom zo afwezig. Ze wist niet meer of ze haar vriendin nog kon vertrouwen. Ze móést vanavond met Eric praten.